

Er was eens een vorst die een fraaie gouden snuifdoos bezat. Op zekeren avond liet hij die bij ongeluk op tafel staan. Niemand bemerkte het, behalve de sluwe Robert, een der pages. In plaats van haar dadelijk aan den vorst te overhandigen, vatte hij het voornemen op haar te stelen. Toen hij zeker wist dat al de overige pages sliepen, sloop hij naar de eetzaal, tastte in het donker naar de doos, en hield haar werkelijk al in de hand.

Daar riep opeens een stem: „Wie zijt ge? En wat wilt ge hier doen?”

Het was de vorst zelf die dit riep. Hij stond stil aan het venster, en bewonderde den helderen sterrenhemel. O, wat schrikte Robert! Hij liet de doos vallen, vloog de trap op en wierp zich op zijn bed.

Maar de vorst kwam achter hem aan in de slaapkamer der pages. Robert hield zich alsof hij even vast sliep als de anderen, en snorkte luid. Rustig ging de vorst van het eene leger naar het andere en legde ieder der slapende jongelieden de hand op de borst. Ieders hart sloeg rustig en vredig. Maar Robert's hart klopte zóó geweldig, dat de vorst tegelijk wist wie de dief was.

De vorst wilde in 't holle van den nacht geen alarm maken. Maar omdat hij den betrapten dief in 't donker niet herkende, nam hij een klein schaatje uit zijn étui, en knipte hem een kleine haarlok van 't voorhoofd, om hem bij 't daglicht aan de kaak te stellen.

Toen de vorst de deur uit was, greep Robert ontsteld naar zijn voorhoofd en voelde ook op het dek eenige afgeknipte haren. Maar onmiddellijk herkreeg hij zijn zelfbeheersching; hij stond zachtjes op, haalde een schaar en knipte van ieder der slapende jongens een haarlok af.

's Morgens liet de vorst al de pages roepen — en was niet weinig verwonderd dat zij allen hetzelfde teeken aan het voorhoofd droegen!

Nu vertelde hij van den geheimen dief en zijn arglistige boosheid, en al de pages, wien het speet van hun mooie haarlokken, waren zeer verstoord op dien booswicht.

Robert stelde zich niet minder vertoornd aan en zeide met heimelijk plezier:

„Het ergste is nog, dat de schurk nu niet te ontdekken is; hij heeft het spel nu toch gewonnen!”

„Neen, tòch niet”, sprak de vorst en haalde tegelijk zijn étui voor den dag. „Er is, zooals je ziet, aan het schaartje een enkel haartje blijven hangen, en dat is duidelijk afkomstig van den roodharigen Robert. De alwetende God heeft de list van een trouweloozen knecht verijdeld. Ik verklaar hiermede dat hij mijn gunst voor altijd verbeurd heeft, en mijn hof onmiddellijk moet verlaten.”

Bewaar toch uw geweten rein.
God straft de booze daden.
Een toeval kan, hoe nietig 't schijn,
U plotseling verraden.

